

taxpoint

TAX POINT OF VIEW

INFORMATOR PODATKOWY FIRMY TAXPOINT • NR 58 • SIERPIEŃ 2018

W TYM NUMERZE:

- 1/ CENTRALNY REJESTR BENEFICJENTÓW RZECZYWISTYCH –
OBOWIĄZKI INFORMACYJNE AML
- 2/ MOŻNA ŁĄCZYĆ POMOC PUBLICZNĄ W RAMACH KILKU ZEZWOLEŃ STREFOWYCH
- 3/ WARTOŚĆ POLECENIA NA RZECZ OBDAROWANEGO WYŁĄCZONA Z PODSTAWY
OPODATKOWANIA PODATKIEM OD SPADKÓW I DAROWIZN
- 4/ KWALIFIKACJA OBIEKTÓW BUDOWLANYCH WCIAŻ BUDZI WĄTPLIWOŚCI
- 5/ OGRANICZENIE KOSZTÓW FINANSOWANIA DŁUŻNEGO I USŁUG NIEMATERIALNYCH
- 6/ WYDATKI ZWIĄZANE ZE SPOŁECZNĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ BIZNESU
DAJĄ PRAWO DO ODLICZENIA VAT

1. CENTRALNY REJESTR BENEFICJENTÓW RZECZYWISTYCH – OBOWIĄZKI INFORMACYJNE AML

Informujemy, że w związku z wejściem w życie ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu zgłaszają się do nas klienci z prośbą o pomoc w ustaleniu ich beneficjentów rzeczywistych czyli osób sprawujących kontrolę nad przedsiębiorstwami lub czerpiących korzyści z ich działalności. Wspomniana ustawa przewiduje utworzenie Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych, do którego przedsiębiorstwa będą zobowiązane zgłaszać ww. osoby. Niewywiązanie się z tego obowiązku informacyjnego będzie wiązać się z nałożeniem kary pieniężnej do wysokości 1.000.000 zł. Nasze dotychczasowe doświadczenie pokazuje, że prawie każdorazowo ustalenie beneficjenta rzeczywistego spółek, należących do grup kapitałowych o rozbudowanej strukturze, jest wyjątkowo czasochłonne i problematyczne. Taxpoint oferuje Państwu swoją pomoc przy ustalaniu beneficjentów rzeczywistych. Jednocześnie będziemy Państwa na bieżąco informować o kształcie tworzonego rejestru oraz praktycznych aspektach wypełniania obowiązków zgłoszeniowych.

Na ewentualne pytania w tym zakresie chętnie odpowie Aleksandra Dyrek-Orlando

· aleksandra.dyrek@taxpoint.pl · tel. 12 626 73 10 ·

– zachęcamy do kontaktu!

2. MOŻNA ŁĄCZYĆ POMOC PUBLICZNĄ W RAMACH KILKU ZEZWOLEŃ STREFOWYCH

W opublikowanym niedawno uzasadnieniu do wyroku z 20 czerwca 2018 r. (sygn. II FSK 1613/16) NSA przyjął korzystne dla podatnika stanowisko dotyczące możliwości sumowania zwolnień z CIT przysługujących w ramach kilku zezwoleń.

Sprawa dotyczyła spółki, która posiada dwa zezwolenia na działalność w strefie ekonomicznej. Spółka twierdziła, że może prowadzić jedną ewidencję dla obydwu zezwoleń i na jej podstawie ustalać dochód zwolniony. Z tym stanowiskiem nie zgodził się Dyrektor Izby Skarbowej, który uznał, że zezwolenie wydawane jest na prowadzenie działalności na terenie konkretnej strefy i swoim zasięgiem nie obejmuje całej działalności przedsiębiorcy strefowego, ale wyłącznie działalność na terenie strefy, której zezwolenie dotyczy. Organ argumentował, że przedmiotem zezwolenia jest zawsze jedna inwestycja skonkretyzowana w toku procedury wydawania tego zezwolenia, a dopuszczalna pomoc publiczna powinna być ustalana osobno dla każdej inwestycji będącej przedmiotem danego zezwolenia. Spółka jest zatem zobowiązana do odrębnego ustalania osiągniętego dochodu w stosunku do każdego z posiadanych zezwoleń. W konsekwencji, konieczne jest prowadzenie odrębnej ewidencji dla poszczególnych projektów, na które zostały wydane zezwolenia. Organ podkreślił również, że nie jest możliwe dyskontowanie pomocy publicznej wynikającej łącznie ze wszystkich posiadanych zezwoleń i chronologiczne wykorzystywanie limitów wynikających z poszczególnych zezwoleń w odniesieniu do sumy dochodów uzyskanych z działalności na terenie strefy.

Spółka nie zgodziła się z powyższym stanowiskiem, zaskarżyła wydaną interpretację i uzyskała korzystny wyrok. WSA uznał, że brak jest przesłanek do prowadzenia odrębnej ewidencji przychodów i związanych z nimi kosztów dla poszczególnych projektów, na które zostały wydane odrębne zezwolenia strefowe. Zdaniem sądu zezwolenie nie stanowi źródła, które wyznacza określone koszty i przychody tworzące dochód zwolniony od podatku, gdyż ustalane są one zgodnie z ustawą o CIT. Jednocześnie określenie maksymalnej dopuszczalnej pomocy publicznej wynikającej z poszczególnych zezwoleń strefowych wyznacza jedynie limit możliwego wykorzystania tej pomocy. Jedynie w przypadku podmiotu równocześnie prowadzącego działalność na terenie strefy i poza nią istnieje obowiązek wyodrębnienia organizacyjnego, a wielkość zwolnienia określa się w oparciu o dane jednostki będącej w strefie.

Z powyższą argumentacją zgodził się NSA. Sąd podkreślił że w dotychczasowym orzecznictwie ukształtowało się stanowisko, że zwolnieniem z podatku może zostać objęty dochód ustalony łącznie z całej działalności gospodarczej prowadzonej na terenie strefy na podstawie wszystkich posiadanych przez danego przedsiębiorcę zezwoleń. Nie ma więc konieczności przyporządkowywania poszczególnych limitów pomocy publicznej do poszczególnych inwestycji określonych w kolejno wydawanych zezwoleniach.

Na ewentualne pytania w tym zakresie chętnie odpowie Anna Strzelecka

· anna.strzelecka@taxpoint.pl · tel. +48 664 717 346 ·

– zachęcamy do kontaktu!

3. WARTOŚĆ POLECENIA NA RZECZ OBDAROWANEGO WYŁĄCZONA Z PODSTAWY OPODATKOWANIA PODATKIEM OD SPADKÓW I DAROWIZN

Przepisy ustawy o podatku od spadków i darowizn nakładają na obdarowanych obowiązek zapłaty podatku, którego podstawę stanowi wartość nabytych rzeczy i praw majątkowych po potrąceniu długów i ciężarów. Ten sam przepis wskazuje wyraźnie, że jeżeli spadkobierca i zapisobierca lub obdarowany został obciążony obowiązkiem wykonania polecenia lub zapisu, wartość obciążenia z tego tytułu stanowi ciężar, który jest wyłączony z podstawy opodatkowania o ile został wykonany.

NSA w wyroku z 6 czerwca 2018 r. sygn. akt II FSK 1525/16 (także: II FSK 1526/16) uznał, że na mocy powołanych wyżej przepisów, również wartość wykonanego polecenia lub zapisu, którego beneficjentem jest sama osoba obdarowana powinna zostać wyłączona z podstawy opodatkowania podatkiem od spadków i darowizn.

W omawianej sprawie będącej podstawą wyroku NSA skarżąca otrzymała od swoich rodziców darowiznę pieniężną w wyraźnie wskazanym w umowie celu, jakim było nabycie przez nią i jej męża nieruchomości. W treści darowizny zostało wskazane polecenie przekazania części kwoty darowizny na rzecz męża skarżącej, a pozostałej kwoty na rzecz osoby sprzedającej im nieruchomość. Po wykonaniu poleceń skarżąca nie dysponowała już żadnymi środkami pieniężnymi będącymi przedmiotem darowizny w związku z tym uznała, że nie jest zobowiązana do zapłaty podatku.

Sąd I instancji uznał, że wykonanie przez skarżącą poleceń nie wpłynęło na zmniejszenie przysporzenia

w jej majątku jako osoby obdarowanej. W omawianym stanie faktycznym nastąpiła jedynie zmiana formy majątku z pieniężnej na nieruchomość. W ocenie WSA, podstawą opodatkowania jest czysta wartość nabytych praw majątkowych i rzeczy, która faktycznie stanowi przysporzenie w majątku osoby obdarowanej.

Z argumentacją WSA nie zgodził się NSA, który w ślad za przepisami prawa cywilnego definiującymi instytucję „polecenia” stwierdził, że osobą na rzecz której umowa darowizny przewiduje wykonanie polecenia może być: osoba trzecia, sam darczyńca oraz obdarowany. Z uwagi na to, że przepisy ustawy nie wprowadzają wyraźnie warunku, że beneficjentem polecenia, którego wartość jest wyłączona z podstawy opodatkowania może być jedynie osoba trzecia lub darczyńca, przepis ten ma zastosowanie również w sytuacji, gdy obdarowany wykonuje polecenie na swoją rzecz.

Na ewentualne pytania w tym zakresie chętnie odpowie Aleksandra Dyrek-Orlando

· aleksandra.dyrek@taxpoint.pl · tel. 12 626 73 10 ·

– zachęcamy do kontaktu!

4. KWALIFIKACJA OBIEKTÓW BUDOWLANYCH WCIĄŻ BUDZI WĄTPLIWOŚCI

W ostatnim czasie opublikowano uzasadnienie do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 grudnia 2017 r. (SK 48/15), w którym TK rozstrzygnął kwestię kwalifikacji dla potrzeb podatku od nieruchomości obiektów budowlanych spełniających przesłanki uznania za budynki, co do których zachodziła wątpliwość czy nie stanowią budowli.

W praktyce problem ten dotyczy takich obiektów jak np. stacje transformatorowe, stacje telekomunikacyjne, silosy itp. Dotychczasowa praktyka organów podatkowych oraz sądów zakładała, że występowanie ustawowych cech świadczących o zakwalifikowaniu obiektu budowlanego jako budynku nie stanowiło kryterium decydującego. Kwestie istotne - takie jak trwałość związania z gruntem, wydzielenie z przestrzeni za pomocą przegród, posiadanie fundamentów czy dachu - ustępowały przesłankom funkcjonalnym. Aby uznać obiekt za budynek organy w sposób nieuprawniony stosowały dodatkowe kryteria, np. możliwość wejścia osób do środka obiektu.

TK sprzeciwił się opisywanym działaniom organów podatkowych i stwierdził, iż art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (zawierający definicję legalną budowli), w zakresie, jakim umożliwia uznanie za budowlę obiektu budowlanego, który spełnia jednocześnie kryteria uznania go za budynek, jest niezgodny z Konstytucją. Tym samym uznanie budynku za budowlę, przy uwzględnieniu innych przesłanek niż wynikających wprost z ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (np. przesłankę „przeznaczenia obiektu”) jest nieuprawnione.

Co ważne, uzasadniając swoje orzeczenie TK wskazał na konieczność rozstrzygnięcia wątpliwości interpretacyjnych na korzyść podatników przy rozstrzygnięciu wszelkich spraw dotyczących podatku od nieruchomości oraz innych podatków, co powinno stanowić ważną wskazówkę dla organów podatkowych oraz sądów administracyjnych.

Niestety, wyrok TK nie przekłada się na razie zmianę podejścia sądów administracyjnych do analizowanej kwestii, czego przykładem mogą być wydane 8 maja b.r. wyroki NSA (II FSK 2767/16, II FSK 1281/16 oraz II FSK 331/17), w których Sąd odniósł się co prawda do wyroku TK jednak uznał, iż TK jednoznacznie nie przesądził czy budynek jest budowlą i na odwrót. Wskazał jedynie, że przy ocenie walorów technicznych – w sytuacji sporu czy mamy do czynienia z budynkiem czy budowlą – nie należy kierować się kryteriami funkcjonalnymi i technicznymi. Dlatego zdaniem NSA przy ocenie, czy obiekt budowlany jest budynkiem czy budowlą należy też zbadać czy obiekt spełniający warunki ustawowe budynku nie wykracza poza jego ustawowo określone elementy a jeśli tak, to kwestia przeznaczenia i funkcjonalności ma znaczenie dla rozstrzygnięcia problemu. W związku z tym jeśli mamy do czynienia z silosem, to w ocenie NSA powinien on być uznany za budowlę, jako jeden z rodzajów zbiorników i wyrok TK tego nie zmienia.

Na ewentualne pytania w tym zakresie chętnie odpowie Magdalena Pancewicz

• magdalena.pancewicz@taxpoint.pl • tel. 12 626 73 10 •

– zachęcamy do kontaktu!

5. OGRANICZENIE KOSZTÓW FINANSOWANIA DŁUŻNEGO I USŁUG NIEMATERIALNYCH

Z początkiem 2018 r. weszły w życie przepisy limitujące koszty uzyskania przychodów związane z finansowaniem zewnętrznym oraz nabywaniem usług niematerialnych od podmiotów powiązanych. W obu przypadkach jest mowa o tzw. kwocie wolnej od ograniczeń równej 3 mln zł.

W ostatnim czasie ukazały się dwie interpretacje DKIS dotyczące obliczania limitu dla kosztów finansowania dłużnego (z 4 czerwca - sygn. 0114-KDIP2-2.4010.138.2018.1.AM oraz z 27 czerwca - sygn. 0114-KDIP2-2.4010.218.2018.1.AM). W obu interpretacjach organ stwierdził, że „Jeżeli zatem, przykładowo 30% EBITDA odpowiada kwocie 4,5 mln zł, to każde przekroczenie wartości nadwyżki kosztów finansowania ponad tę kwotę powoduje obowiązek wyłączenia wartości odpowiadającej temu przekroczeniu z kosztów uzyskania przychodów. Jeśli zaś 30% EBITDA jest niższe niż 3 mln zł, to ewentualna nadwyżka kosztów finansowania dłużnego nad odpowiadającym rodzajowo tym kosztem – do wysokości 3 mln zł – podlega zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów. Kwota nadwyżki kosztów finansowania brana pod uwagę przy wyliczaniu wzoru określonego w ust. 1 art. 15c nie powinna być zatem pomniejszana o 3 mln zł; kwota 3 mln zł może co najwyżej zwiększyć limit wynikający z zastosowania wzoru, tj. stanowiąc jego górny pułap, gdy kwota wyliczona w oparciu o wzór jest niższa niż 3 mln zł.”

Powyższe stanowisko jest niezgodne ze stanowiskiem prezentowanym dotychczas przez Ministerstwo

Finansów – zarówno na etapie wprowadzania zmian w ustawie, jak i już po ich wprowadzeniu. Przykładowo, w broszurze „Ograniczenie wysokości kosztów nabycia niektórych rodzajów usług i praw (art. 15e ustawy o CIT)”, <https://www.finanse.mf.gov.pl/documents/766655/2344865/Ograniczenie+wysokosc%20kosztow+nabycia%20niektorych%20rodzajow%20uslug+i%20praw%20art%2015e%20ustawy%20o%20CIT>), wyraźnie jest mowa o uznaniu kwoty 3 mln zł za tzw. kwotę wolną. Wprawdzie można argumentować, że sformułowania użyte w art. 15e nieznacznie się różnią od tych z art. 15c, jednakże naszym zdaniem interpretowanie obu tych przepisów w różny sposób byłoby nieuprawnione, zwłaszcza po upływie kilkumiesięcznego okresu ich obowiązywania. Należy wobec tego mieć nadzieję, iż przywołane interpretacje zostaną zmienione albo w wyniku ich zaskarżenia albo z urzędu.

Jednocześnie zostało potwierdzone, że limit dotyczący kosztów usług niematerialnych ma zastosowanie do kwot netto tych wydatków, a nie ich wartości brutto (interpretacja zmieniająca z 2 sierpnia b.r. - sygn. 0114-KDIP2-3.4010.96.2018.6.MC).

Na ewentualne pytania w tym zakresie chętnie odpowie Magdalena Pancewicz

· magdalena.pancewicz@taxpoint.pl · tel. 12 626 73 10 ·

– zachęcamy do kontaktu!

6. WYDATKI ZWIĄZANE Z CSR DAJĄ PRAWO DO ODLICZENIA VAT

Możliwość odliczenia podatku VAT od wydatków na towary i usługi poniesionych w ramach realizacji strategii społecznej odpowiedzialności biznesu (CSR) na rzecz wsparcia społeczności lokalnych jest przez organy podatkowe zwykle kwestionowana. W swojej argumentacji organy tłumaczą, że w myśl art. 86 ust. 1 ustawy o VAT, warunkiem uprawniającym podatnika do odliczenia podatku naliczonego jest związek zakupów z wykonywanymi czynnościami opodatkowanymi, a wydatki CSR takiego związku nie wykazują.

Do niedawna orzecznictwo sądów w tym zakresie było rozbieżne, jednak ostatnie wyroki są korzystne dla podatników. Przykładem jest tu orzeczenie wydane przez WSA w Warszawie 25 kwietnia 2018 r. (sygn. akt III SA/Wa 2348/17).

W tej sprawie stroną skarżącą negatywną interpretację podatkową była spółka z branży meblarskiej, która w ramach swojej działalności wdrożyła specjalny program mający na celu zachęcenie pracowników do wspierania lokalnej społeczności. Realizowany w ramach koncepcji CSR program polegał na finansowaniu i wspieraniu pracowników w realizacji opracowanych przez nich na rzecz lokalnej społeczności projektów z określonych dziedzin. W trakcie realizacji programu wykonywane były głównie remonty i doposażanie pomieszczeń szkolnych i świetlic. W tym celu spółka ponosiła określone wydatki, a następnie przekazywała nieodpłatnie towary i świadczyła usługi. W interpretacji podatkowej organ stwierdził, że spółka ma prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego

wyłącznie z zakupów związanych z produkcją mebli przekazywanych w ramach realizowanego programu. Pozostałe zakupy nie wykazują wystarczającego związku z czynnościami opodatkowanymi i tym samym nie dają prawa do odliczenia.

Skarżąc otrzymaną interpretację, spółka argumentowała, że związek wydatków CSR z czynnościami opodatkowanymi należy traktować szerzej niż przyjął to organ, ponieważ CSR polepsza postrzeganie podatnika na rynku oraz przyczynia się do efektywniejszego prowadzenia działalności gospodarczej, co wpływa w końcowym efekcie na sprzedaż opodatkowaną VAT. Zgodził się z tym sąd - zdaniem WSA, realizację przez spółkę programu CSR i ponoszone z tego tytułu wydatki należy uznać jako działania z zakresu szeroko pojętego marketingu, strategii zarządzania firmą, budowania jej pozytywnego wizerunku, które wykazują pośredni związek z czynnościami opodatkowanymi. Sąd uznał, że zakwestionowanie przez organ prawa do odliczenia na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy o VAT było nieprawidłowe, ponieważ jeżeli poniesione wydatki wykazują pośredni związek z wykonywanymi czynnościami opodatkowanymi, to spółka ma prawo do dokonania odliczenia VAT. Ponadto według sądu finansowanie przez spółkę inicjatyw z obszaru strategii CSR jest racjonalnym czynnikiem wspierającym popularyzację marki i kształtowanie pozytywnego wizerunku firmy, co może przełożyć się korzystnie w przyszłości na sprzedaż opodatkowaną.

Na ewentualne pytania w tym zakresie chętnie odpowie Władysław Varga

wladyslaw.varga@taxpoint.pl ; • tel. +48 664 717 347 •

– zachęcamy do kontaktu!

Dziękujemy za uwagę!

Informujemy, że za pośrednictwem *Tax Point of View* nie świadczymy usług doradztwa podatkowego lub prawnego, a niniejsze opracowanie zawiera informacje o charakterze ogólnym.

Przed podjęciem jakichkolwiek decyzji lub działań dotyczących konkretnych sytuacji w Państwa działalności gospodarczej prosimy o kontakt z doradcą Taxpoint.

Zespół Taxpoint

Zapraszamy do regularnego odwiedzenia stron:

<https://www.facebook.com/taxpointpowerofexperience>

oraz <https://www.linkedin.com/company/taxpoint-sp.-z-o.o>

• biuro@taxpoint.pl • tel. 12 626 73 10 •